

Sunt Aici!

- carte de poezie -

Azi mi-am lăsat sufletul acasă.

Era prea obosit de atâta materie ce nu cunoaște gravitația.

Mi-am lăsat aripile acasă.

Am vrut să navighez prin lumea asta mare fără minunile zilnice.

Mi-am lăsat visele pe pernă.

Să se aerisească în răcoarea dimineții eterne.

Mi-am lăsat tâmpilele acasă.

Sunt prea gânditoare de când am iesit în lume fără armuri.

Mi-am lăsat veșnicia pe prag, ca să mă aștepte resemnată.

Am plecat așa prin lume îmbrăcată în tine.

Poate că e mai bine așa.

Fără regrete sau gânduri cumiști.

Mi-ar plăcea să fi și tu acum, aici, cu mine.

Îmbrăcat în tine.

Să ne asortăm la dungă viețile astea zălude și complicate .

Mi-am lăsat sufletul acasă.

În viața asta am ajuns acasă de câteva ori...

EU am stins răsăritul ăsta obosit de prea multă lumină.
TU l-ai înțeles din întunericul care nu se mai voia tăcut.
EU am atins cerul cu tâmplele fericirii.
TU l-ai acoperit de albastru. De ce? Nu este cerul destul de al nostru?
Acolo sus unde spui TU, e doar răcoare
pentru că îngerii cască de plictiseală.
EU nu știu tainele de sus.
Le-am pierdut într-o noapte stupidă și fără sens.
TU știi însă că sus înseamnă să ai greieri în păr, nu să stai drept.
Sus e destul de sus ca să mai stai drept.
Relaxarea e mai firească decât încrâncenarea acolo, între gânduri
mărețe.
Într-o zi îmi arăți cât de sus poți visa TU?

Am desenat acvile pe pereții sufletului meu.

Epoca de piatră nu era așa de rea și lipsită de înțeles.

Mă întorc acolo ori de câte ori uit ce înseamnă „ sus ”.

Să stai sus! A zis cineva privind-mă de sus.

Sau poate era la fel de sus.

Greu de spus atunci când îți bălăngăni picioarele pe marginea lumii.

De fapt longitudinea și latitudinea sunt relative.

Și de multe ori inutile atunci când minunile beau apă la răsărit.

Cutreier cât vreau pe toate axele timpului și spațiului.

Pentru că știu sensul trăirilor în sus.

Mă joc cât vreau cu degetele pe toate înălțimile vieții mele.

Pentru că știu unde se termină infinitul și unde începe viziunea.

Mă uit adânc în ochii hotărâți: „ Stai sus! ”

„ Nu vă supărați, urcați sau coborâți? ”

Lumea se împarte în visători și visați.

În manipulatori și manipulați.

În vinovați și nevinovați.

În inocenți și versați.

În vânători și vânat.

În minuni. Și alte minuni, mă gândesc eu.

Lumea s-a împărțit brusc, fără să întrebe pe nimeni.

Ne-am trezit într-o dimineață deja de-o parte și de alta a universului.

Universul meu s-a trezit binedispus.

M-am uitat în jur ca să văd dacă și lumea mea se împărțise subit la doi.

Lumea mea era cum o lăsasem.

Numai că mai sus. Parcă se îmbogățise de prea mult suflet...

În rest, puțină dezordine în gânduri, puțină aromă de copilărie uitată într-un colț, câteva culori dezinteresate și câteva nuanțe de gri.

Nuanțele de gri sunt cele mai importante.

Toți am fost cândva puțin vinovați sau puțin manipulatori sau puțin vânători...

Dar întotdeauna am fost minuni.

Eu am aflat asta în timp ce contemplam apusul greu de la fereastra lumii mele.

Vrei să împarți Universul ăsta mare cu mine?

Mintea ta și mintea mea sunt două lumi cu susul în jos.

Dar sus. În felul lor timid de a spune că lumea e doar o alternativă nefericită a viselor de prunc.

Mintea ta caută perfecțiunea și eleganța în idealuri.

Oare există așa ceva cu adevărat?

Eu cred că ar fi păcat să nu existe...

A mea răvășește certitudini plate ca să le dea viață și incertitudini de diamant.

Mintea ta este lamă de cuțit. Așa s-a obișnuit de demult.

Deși tânjește după spontaneitatea și îndrăzneala de când era copil.

A mea a călătorit clandestin pe mai multe meridiane și linii descrise în desenele stângace ale fetiței cu codițe.

Mintea ta are o profunzime abisală.

Numai în sus.

A mea a căpătat un echilibru statornic din toate suferințele trecute înnot până acum.

Mintea ta clipește rar și cuprinde cu ușurință tainele de căpătâi ale lumii.

A mea iubește să călătorească în Thailandele ei senine.

Mintea ta este tot ceea ce nu este mintea mea.

Iar mintea mea știe să se joace cu ghemul de idei pe care mintea ta îl adoră de la distanță.

*Cred că la un moment dat linia subțire care delimitează mintea mea
de a ta se va retrage rușinată de evidența dorințelor nespuse.*

Tratat despre sufletul tău. Sau despre linii

Două bilete de călătorie către sufletul tău.

Se pune deci că mă iei și pe mine.....:))

Am intrat în vârful picioarelor în sufletul tău.

Aproape că nu respiram de frică să nu deranjez cumințenia

Dumnezeiască a naturii umane.

În dreapta, o mare de sensibilitate blândă și calmă.

Ascunsă bine de carapacea liniilor trase prea curând.

În stânga, nedumeririle fericite ale unui copil ambițios.

Uitate acolo într-un colț încordat de prea multe responsabilități recente.

Pe o etajeră stingheră, o lacrimă lăsată acolo intenționat de cel care a tras linie.

Ca mărturie că minunile nu mai vor să înceapă.

Liniile paralele ne aduc aminte de rai.

Le tragem atunci când am pierdut drumul inițiativ către munte.

Liniile perpendiculare ne dau amintirea îndepărtată a copilăriei care a eșuat într-un gând răzleț.

Sufletul tău este tot ceea ce tu nu poți controla.

De aceea îl protejezi ca pe copilul care nu a vrut să crească niciodată.

Cum ar fi să inventezi o cursă internă între sufletul tău și lumea mea?

Tăcerea ta

Mi-am pus ca mărtisor la butonieră tăcerea ta.

Tăcerea ta este mai curând o liniște pătrunzătoare în tainele lumii.

Tăcerea ta este trăirea suavă a emoțiilor care te hrănesc.

Tăcerea ta este respectul datorat minunilor de dimineață.

Tăcerea ta este cea mai clară și concretă declarație pentru ceea ce simți.

Tăcerea ta este poarta de intrare în sufletul tău.

Tăcerea ta știe să vorbească pe limba sufletelor curate.

Tăcerea ta nu e deloc tăcută. E zgomotoasă și efervescentă ca o dimineață în doi.

Tăcerea ta visează la o lume perfectă.

Tăcerea ta plânge atunci când se izbește de tăceri.

Tocmai pentru că tăcerea ta nu tace.

Ea trăiește, iubește, se luptă, se miră, se retrage, se sperie, speră și călătorește.

Într-o zi tăcerea ta se va sparge în mii de bucăți luminoase de bine și de bun.

Într-o zi tăcerea ta va fi răsplătită cu minuni povărnite în sus.

Într-o zi aș vrea să vorbesc și eu cu tăcerea ta.

De obicei doar ne scriem....